

бравя, че тя е първата ни сила въ трагическото амплоа. Въобще, да се избѣгне инцидента, трѣбваше. . .

Артистката. Разбирамъ. Не си струва труда да се губи време по тоя въпросъ. Мене много ми се ще да зная: ще играя ли и другата избрана отъ мене роля — на палавата Жанетъ?

Директора. Вие сте капризничка. Защо отивате отъ една крайностъ въ друга? Не е въ Вашъ интересъ! Рѣстътъ ви е твърде голѣмъ за нея. После, знаете . . . госпожица Блюмъ си е вече извоювала това амплуа предъ публиката. За тая роля е необходимо, непременно едно мийонче.

Артистката. Не мога да се съглася съ това. Нашиятъ велики учители които носятъ факела на изкуството, ни оставятъ друго нѣщо като заветъ, като вѣрую. Тѣхъ ние виждаме на сцената въ роли ту на гиганти — великани, ту — бледни енегматични силуети, ту обругани джуджета, върдалящи се предъ стѣпите на нѣкой свирепъ властелинъ, ту пъкъ сами царе съ осанка на истинско величие. *Истинския творителъ не живѣе въ размѣра на своето тѣло, а въ размѣритъ на своята душа!* Той въ своя творчески замахъ се загубва като физическа личностъ и заживява предъ насъ съ душата на своя герой! Впрочемъ вие знаете, че това е така, но кажете, моля ви, нѣма ли други причини, по които не искате да ми дадете тази роля? Напримѣръ, за да не се настѣпни амбицията на нѣкой покровителъ, . . . да ви заплашватъ съ напускане театъра и т. н.

Директора. Не, уверявамъ ви, само това. Много сте дяволъ! . . .

Артистката. А пъкъ на мене много ми се иска да поживея малко въ лодуриитъ на палавата Жанетъ.

Директора. Като ви гледамъ тъй задирлива, ще ми се да вѣрвамъ, че наистина сте такава палава . . . И да не бе фигурата ви тъй голѣма.!